

Hölge (FP):

Jeg må naturligvis takke justitsministeren for det klare svar på, at dette i alle tilfælde bliver et enkeltstående tilfælde, og at der således ikke er tale om en ny praksis i dansk retspleje. Men jeg synes ikke, jeg fik noget svar på, hvorfor justitsministeren havde nægtet Karen Berntsen at kære til højesteret, hvilket måske havde været den mest korrekte afgørelse.

Justitsministeren (Orla Møller):

Når der ansøges om bevilling til tredje instans, går det efter et ganske regulært system i justitsministeriet. Jeg har ikke haft lejlighed til at tage stilling til denne sag, men jeg føler mig overbevist om, at jeg havde sat mit navn under den afgørelse, som justitsministeriet i denne sag har truffet.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne med anledning i hr. Hölges spørgsmål rette et supplerende spørgsmål til justitsministeren, som jeg lige skal begrunde.

For det første synes jeg, at den konduite, ministeriet har vist i denne sag, er påskønnelsesværdig, og jeg synes også, den holdning, klinikchef Karen Berntsen har indtaget, er påskønnelsesværdig, men det er jo klart, som det har været fremme her, at det kan skabe problemer med præcedens. Og hvor bindende er denne slags afgørelser? Jeg synes, de begrundelser, der har været for ministeriets indgreb her, er velmotiverede, om end vagt formulerede, i forhold til det reelle indhold. Der er taget hensyn til den medarbejder, hvis fortrolighedsforhold til klienterne var ganske særlig tæt, men det siger sig selv, at et sådant fortrolighedsforhold til en enkelt medarbejder også vil blive undergravet, hvis klinikchefens tavshedspligt ikke respekteres, og bl. a. derfor synes jeg, at indgrebet er korrekt. Men vil man ud over præcedensproblemet og alt det dér, så er det, jeg gerne vil spørge ministeren, om han kunne tænke sig at overveje at lægge frem til folketingets retsudvalg et forslag eller nogle overvejelser om at give den samme grad — for efter mit kendskab har man ikke den samme grad — af tavshedspligt og af tavshedsbeskyttelse eller fortrolighedsbeskyttelse for de medarbejdere, der har med

dette fantastisk vanskelige område at gøre, som man har for læger, hvor det jo er velbegrundet. Men man må nok sige, at der ikke mange steder er noget, der taler for så solid en tavshedspligt, så solid en fortrolighedsbeskyttelse, som på det svære område med de tabere i samfundet, som er blevet narkomaner.

Justitsministeren (Orla Møller):

Et af de spørgsmål, jeg med størst interesse deltog i drøftelsen af, da jeg blev medlem af dette høje ting, var netop spørgsmålet om tavshedspligten over for de forskellige grupper. Jeg tilhører pr. profession en af de grupper, der har en meget udvidet tavshedspligt. Jeg vil med største interesse dykke dybere ned i dette problem, som hr. Wilhelm her har rejst. Jeg vil ikke love nogen som helst løsning på dette problem, men jeg er fuldstændig klar over, at der måske er nytillkomne grupper i det moderne samfund, hvis stilling det kunne være værd at overveje med hensyn til spørgsmålet om tavshedspligten.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Jørgen Junior* (FP) til justitsministeren:

„Har ministeren tanker om at tage initiativer for at styrke retssikkerheden, især i København?“

(Spm. nr. 26).

Skriftlig begrundelse.

Indbrud og overfald hører til dagens almindeligheder i Københavnsområdet. Ifølge politifolk skyldes det store antal især, at fængslernes weekendfrihed medfører, at de folk, politiet under stort besvær har fået fat i, meget ofte hurtigt flygter og da igen foretager nye forbrydelser, åbenbart ikke forbedrede af fængselsopholdet. Noget kunne tyde på, at forholdene er for frie og flugtmulighederne for fristende samtidig med, at mandskabsmangel i politiet vel medvirker til, at alt for mange indbrud og overfald forbliver uopklarede.

Jørgen Junior (FP):

Jeg er bekendt med hr. Hagen Hagensens skriftlige spørgsmål og justitsministerens svar af 11. september om delvis det samme